



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 269/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Nitrianskym, J. Braneckého 14, Trenčín, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46, čl. 48 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5, čl. 6, čl. 7 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Okresného súdu Nitra sp. zn. 6 T 57/2008, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 To 27/2012 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 76/2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 48 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5, čl. 6, čl. 7 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T 57/2008, Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 27/2012 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 76/2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola napadnutým rozhodnutím okresného súdu odsúdená pre trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní trinásť rokov a šesť mesiacov. Krajský súd následne svojím rozhodnutím odvolanie sťažovateľky zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g), h) a i) Trestného poriadku, ktoré najvyšší súd ako nedôvodné odmietol.

3. Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti tvrdí, že bolo porušené jej právo na obhajobu v konaní pred krajským súdom, v ktorom bol bez jej účasti vyhlásený nespravodlivý rozsudok 12. marca 2014, obdobne právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života postupom polície, ktorá ju odvieďla do výkonu trestu odňatia slobody bez jej súhlasu a tiež súhlasu zvoleného obhajcu, a napokon namietanými rozhodnutiami boli porušené aj jej základné práva podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. b) c) a d) a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, keďže namietané rozhodnutia boli založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom alebo neboli vykonané vôbec, a namietané rozhodnutia boli založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

4. Sťažovateľka považuje obsah rozsudku krajského súdu za nesprávny z viacerých dôvodov a v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd „*vyslovil nálezom porušenie zákona a aby zrušil napadnuté rozhodnutia a to tak, že ja ako navrhovateľka budem oslobodená*“

z dôvodu, že boli porušené moje ľudské práva a slobody a z tohto dôvodu žiadam o oslobodenie a prepustenie z trestu odňatia slobody na slobodu.

Sťažovateľka žiadam Ústavný súd... po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti výrokov napadnutých rozsudkov a správnosti postupu konania, ktoré rozhodnutiam predchádzalo, aby vyslovil nálezom porušenie zákona a aby uvedeným výrokom zrušil napadnuté rozhodnutie Okresného súdu a Krajského súdu v Nitre a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave.

Navrhujem, aby Ústavný súd mi priznal primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50, odst. 3 zákona o ústavnom súde v rozsahu 12 000,- € a právo na náhradu trov konania.“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

8. Podľa § 50 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie: a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, c) proti komu sťažnosť smeruje. Podľa § 50 ods. 3 citovaného ustanovenia ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a akých dôvodov sa ho domáha.

9. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania i ostatnými požadovanými zákonnými náležitosťami osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

10. Ústavný súd v zmysle už uvedeného predovšetkým konštatuje, že sťažnosť, ktorú koncipoval a podpísal právny zástupca (advokát) sťažovateľky, je zmätočná a odôvodnenie sťažnosti nie je zosúladené s petitom sťažnosti, ktorý je nielen neurčitý, nejasný

a nezrozumiteľný, ale aj nevykonateľný. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Návrh sťažovateľky neobsahuje žiadne konkrétne vykonateľné opatrenie smerujúce k náprave porušenia ústavnosti v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde (petit napr. neobsahuje vo vzťahu k obsahu odôvodnenia sťažnosti označenie porušovateľov označených práv, špecifikáciu napadnutých rozhodnutí a základných práv a slobôd sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru), pričom sťažnosť bola vypracovaná a podpísaná prostredníctvom advokáta JUDr. Igora Nitrianskeho. Uvedené skutočnosti sú podstatnými náležitosťami na ďalšie konanie pred ústavným súdom, preto sťažovateľkou navrhovaný petit sťažnosti (pozri bod 4) nie je dostatočným podkladom na rozhodnutie ústavného súdu. Označenie základných práv a slobôd a jednotlivých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré sťažovateľka uviedla v jednotlivých častiach odôvodnenia svojej sťažnosti, ústavný súd považuje iba za súčasť jej argumentácie, a keďže neboli premietnuté do petitu sťažnosti, nemôžu byť ani predmetom rozhodovania ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu (podobne III. ÚS 119/03). Zistené nedostatky sťažovateľka neodstránila ani do času rozhodovania o jej sťažnosti, hoci je právne zastúpená advokátom. Už v minulosti bola vec sťažovateľky odmietnutá z rovnakých dôvodov (nesplnenie zákonných náležitostí) vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 212/04.

11. Na záver ústavný súd zdôrazňuje aj skutočnosť, že podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľka domáhajúca sa priznania finančného zadosťučinania musí okrem rozsahu, ktorý požaduje, uviesť aj relevantné dôvody súvisiace s požadovanou nemajetkovou ujmom. Sťažovateľka ani to však v sťažnosti nijako nekonkretizovala a neodôvodnila, čo je ďalším podstatným nedostatkom tejto sťažnosti.

12. V súvislosti s uvedenými nedostatkami (bod 4, 9 a 10) ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje

nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

13. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzavrel, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom (nejasnosť a nezrozumiteľnosť petitu sťažnosti, ako aj absencia odôvodnenia požadovaného finančného zadosťučinenia), ktoré boli podkladom na jej odmietnutie ako celku z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2015